

s přílohou TABORÁK

tramp

PO KONFISKACI OPRAVENÉ VYDANÍ

1 Kč

21

Tima

rudý racek:

GRÁZL

Silníci, vyprahlou letním sluncem, vlekou se dva tuláci. Vlastně jde jen jeden a toho druhého vleče s sebou. Blizký lesík má být jejich cílem. Z vesnice, dole pod kopcem, jest slyšeti zvonit poledne. I jejich hladová břicha, utážená řemenama na poslední dirku, se mocně ozvala. Ten silnější, Joe, položiv svého znavěného druha do mechu lesíka, utřel si zpoceně čelo rozbitým cárem, který kdysi představoval rukáv.

»Ty seš hýn, Čórl, já pudu do vsi a snad pro nás oba něco seženu« a zvedl se a vratkým krokem, který prozrazoval nejen únavu, ale i hlad, táhl se ke vsi. Byl to chudý kraj, kde lid počítal každé sousto do huby, tu nemohl čekati nijak velký výsledek. Nedařilo se mu, když po hodinové obchůzce prohlížel skromný raněček, shledal, že kus chleba a slaniny jest celým jeho bohatstvím. Pro jednoho by to stačilo, ale co Čórl, ten jest chudák, marod a sám si nic nesežene, jen známou písničku by slyšel: »Mužský sou doma, nedělaj.« — »Muže pustili tam ten týden a kluk, co přišel z vojny, je bez práce.« — Sliny se mu sbíhaly břicho řvalo jak roztožený bejk, ale on šel k lesíku. Čórl to potřebuje, pro sebe už někde něco splaším. Klopytal přes každý šutr, který se mu připlétl do cesty, však snažil se jíti, šlo to ztěžka neb tělo, hladem zmožené, vypovídalo službu. Smočil rozpraskané rty do špinavé vody potoka, a vlekl se k lesu. Čórl podíval se na výsledek hodinového běhání po vsi a tázavě se podíval na Joeho, ten to čekal a ihned mu podával vysvětlení:

»To sem přines pro tebe, já dostal ve vsi polívku a knedlíky.«

Čórl se mu zadíval do očí, které chtivě hleděli na ten kousek zrádla, který ležel Čórlu na klíně.

»Joe, vem si se mnou,« ale ten hrdinně tvrdil, že už jedl. Tato vylaženě lživá tvrzení po delším nucení Čórla namíchla, vyskočil a zařval na udivěného Joeho:

»Koukni, ty vole, jsme už spolu dvě leta, ale až ty po prvé jsi přinesl lež mezi nás. Pravda, někdy bylo zle, ale jindy dobře a nyní ty myslíš, že já budu žrát a ty vedle mně hladovět. Akorát jó, ty grázle, tos' dokázal, jak mě špatně znáš.« A než měl Joe čas se vzpamatovat, letěl chleba i se slaninou do potoka.

»Koukni, cos, byl pryč, dostal jsem vod jednoho dvě kachny a dvě cigára, tu máš polovičku a pudem dál, tady bychom chcipli hladý.«

Za Kč 100.-

obdržíte dokonalý
fotografický aparát
„Okam“ od ly „Argo“

PRAHA I., TÝNSKÁ 4. — ŠTUPARTSKÁ 1.

Aparáty všech značek — Upravené, kopované, měřiče.

A dva hladové stíny s cigárami na rtech ploužily se parným letním sluncem dál, snad jinde bude lépe, bude tam možná práce a bude co žrát,

Byli to jen grázlové, ale dobří kamarádi.

**Nepoznáte, co krásy se skrývá
ve Vašich fotoobrazcích, dokud
si je nedáte zvětšit u firmy**

FOTEX BRÍ ING. KRÖHNOVÉ
pasaž paláce »Skaut«
FOTOPŘÍSTROJE — POTŘEBY — PRÁCE

- Pane, prosímich, kde je tady záloha?
- ? ? záloha? — — snad záchod, záložna?
- Kde pá, ať sem Andres, ale napsáno tam bylo záloha, totiž že „sklenice se půjčují proti záložce.“
- Franto ty seš nákej namíchanej.
- A ty bys nebyl, když na tebe přijdou řídký nesnáze, hodíš do automatu peníz a do místo čokolády padají sami koruny?
- Tak zas z Vltavy vytáhly dvě utopený ženský.
- A to je tam nemohli nechat?
- Víš jak Baťa vykalkuloval cenu 99?
- Ani né.
- No vodpočítal vod sta jednu.

Stěny mají uši, někdy ale mají uši — stěny.

Jsou lidé, kteří neustále mluví a od kterých nikdy nic chytrého neslyšíte.

Uznání jest vzácná rostlina, která ponejvíce roste na hrobech.

Mnohý snese cizí štěstí tížeji, než vlastní neštěstí.

Mnozí spisovatelé piší tolik, že jim k přemýšlení žádného času nezbyvá.

Výminka dneška jest většinou pravidlem zítřka.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.
Cenšky vetešnického zboží zdarma

A nyní pár vážných slov.

Je to omyl, kdyby chtěl dnes někdo tvrdit, že tramping prodělává krisl. Ten dnešní přelom je pouze zdravá krystalisice v útvar, který pomalu dostává pevnější základy a jasnější formu. Chaos, vzniklý z neorganisovanosti a bez programovosti tohoto mladého hnutí, nemohl ani jinak skončit.

Přepolitovaná poválečná doba vynutila si rekreaci, návrat k přírodě. Společenský řád světa, páchnoucí stuchlinou, nemohl sřačiti novému mládí, toužícímu po volnějším vydechnutí. Utrhlo se ze řetězu předsudků a pseudo-morálky stárnoucích a vykřiklo proti nim svůj odpor. Měšťáci počali jektat zubama a plivat.

Pokud tramping sestával z výletů do hospod (přízněme si to), bylo ještě dobře. Měšťáci viděli v tom pouhá alotria mládí. Neškodné lumpárny, které konec konců skončí při návratu domů.

Proč ale dnes to štvání stran počestných občanů?

Vždyť těch několik potlachů a slezin do roka jsou nevinné společenské hry proti masérským orgiím paďourů!

Proč těch četnických bodáků proti několika výkřikům, úsměvům a písničkám na louce za Prahou?

Důsledek přelomu a uvědomění.

Neexistují trampové a také trampové.

Jsou jen weekendisté a trampové.

Weekendisté, majitelé nevkusně pomalovaných přepychových chat, s rozkládacími židlemi a fotely u řeky, zpo-hodlněli desertěři trampingu. Modní panáci, s prázdnými hlavami, nemyslíci stádo, pěstujících mimo jiné také sport, ne z nutnosti, ale pro ukrácení dlouhé chvíle.

Na druhé straně stojíme my.

Sami, bez pomoci, prokousávající se pomalu k novému názoru na život a svět.

Dělníci, příruční, úředníci, všichni, kteří jdou do života s očima otevřenýma, vedle vyjetých kolejí jednotvárného a ubíjejícího starého života.

S jedinou a velkou zbraní: úsměvem.

Pohrdlivým úsměvem, štědře rozdávaným, ječícím dědečkům, třesoucích se v úzkém rámečku jejich života, prolezlého štěnicemi.

Chápeme ten jejich jekot, ale oni nikdy nepochopí nás.

Weekend — to je poslední jejich stáj, kam chtějí za-hnat nebezpečně mládí.

Mělo by to skončit jako se všemi hnutími mládeže?

Buržoasie dovedla vždy chytře zavést revoltující mládí do nové pastí, kde pomalu dodýchalo.

Proto vznikl „Sokol“ s krásnými hesly Volnost, Rovnost, Bratrství. O Volnosti netřeba se šířit. Rovnost a Bratrství spočívají v tom, že bratr nádeník mohl bratru staviteli, který mu platil sto korun týdně, říkat v místnostech So-kola, bratře.

Proto vznikl skauting, s krásným programem. Skončil jako dekorace různých funusů a parád, rozparcelován mezi jednotlivé partaje, kde vykonává funkci podomka.

Ostatní se rozbilo v různé vlastenencké spolky a spo-lečky, pořádající občas zahradní zábavu s tombolou a odvádějící za každé páté pivo pětník na menšinovou školu nebo fangli pro sesterský spolek.

Tramp pomalu proráží tento prohnitý kruh, ve kterém vedoucí věčně vodí své nemyslíci stádo.

Vzduch v kruhu už je zkažený a nedychatelný.

Tedy výš!

Máme plus proti všem, kteří byli před námi.

Dříve:

Mládí, za které myslel otec, dokud chodil do školy.

Potom mistr nebo profesor a nakonec se přizpůsobilo a nemyslel až nikdo.

Dnes:

Už patnáctiletý hoch samostatně myslí. Poznal jsem to z těch tisíce dopisů, které jsem obdržel od počátku vy-cházení „Trampa“. Dosud tápe, ale přemýšlí.

Dále:

Tramping má něco víc, než Rovnost, Bratrství atd.

Má Kamarádství a to je silnější.

Má ale jednu nevýhodu:

Neuvědomuje si svoji sílu!

Tento článek je uveřejňován jako diskusní. Diskuse je dnes v trampingu třeba jako soli. A vyvolá-li tuto, jejíž účelem má být usměrnění celého hnutí a jeho další vývoj, je to největší přání pisatele.

Bidlo:

— **Pane poštovní četmistr, prosim-ich zatkněte tu kytku . . .**

— **Cóóó!**

— **. . . sim do dirky!**

— Tak eště nemáte tu vaši chatu hotovou?

— Kde pak, to dá eště moc makání, když se kluci furt flinkají.

— Kolik vás na tom dělá?

— Čtyři a někdy pět.

— No tak kdybyste si na to sedli — — —

— Tak vidím, že nám neporadíš, my to tak děláme.

T ů m a :

Děděčku, nech si narůst vole, vono to tak srandovně vypadá . . . !

Radula si taky zatrampoval a kráčí již celých deset minut, a dosud žádná hospoda. Po těžkém duševním boji rozhodl se, že se ve statku napije obyčejné vody a proto požádal jednoho domorodce: „Poslouchal, mladej, nepůjčil by mi hrníček?“ a ten hoch mu vece: „Ale jen se nežinýrujou, pane, my taky chodíme jen tak za vobilí . . .“

— ý — VI.

On (na kolenou): „Annie, zbožňuji tě!“
„A myslíš to vážně?“
„No, co pa myslíš, že bych si jen tak ze psiny vodřel nové pumky na kolenou.“ —šefe—

Kráčí pan pandour lesem a nadává: „a to prý je o pány turisty všestranně postaráno a zatím již du hodinu lesem a dosud ani jeden záchod. Esli se to do pěti minut nezmění, tak se stane něco hrozného . . .“

B e n e d a :

MY

Ty věci jsou nejkrásnější
ke kterým máme bezprostřední vztah. —

Osudům, prožitým v snách
vzdáváme se zcela a bez výhrady,
neboť nejsou povrchní a vnější
jako svět kolem nás vsady,
neboť není v nich bída a žal:
usnul jsem v nemoci
a přes bolest, kterou při vědomí ztěží lze přemoci,
jsem se ze snů radostně smál. —

Tak žijeme svůj poměr k životu:
přes slzy v smíchu, přes rmuty v jáсотu. —

Věříme stromům, které šumí nad střechami chat,
věříme větrům, jimž na travnatých stráních můžeme
nasloučhat,
věříme ohni, který kamarádsky plane do našich písniček,
věříme vodě, která na splavu ve dne rozzáří tisíce
hvězdiček,
věříme cestám, které jsou přímé a prosté a nezradí,
věříme lesům, nebi, dešti, květům i kapradí,
věříme všem v chomáči nad mísou,
věříme dívkám, které pro nás jsou
svaté jak kapličky na mezi v obilí:
modlíme se k nim, abychom se s nimi modlili!

Věříme životu, který si budujeme,
který tvoříme,
v kterém sníme
a který chceme!

Proto sprostoty mocných a křičících
nemohou zacpat díry v tuláckých čepicích,
jimiž vítr běží do všech světa stran:
informuje a informován. —

To je telegraf naší velké rodiny;
stromy v šumění dráty do dálky napjali,
od úst převzavše pozdrav, svět slovy objali,
aby každý, políben, byl v shluku a nezůstal sám a jediň.

Mladému jeho mládí vždy stačí,
když jinak by hartusil na shnilý svět a života řád. —

Smát se a zpívat, práť se a rvát,
stavět paláce nálad a úsměvů
pro sebe, kamarády a pro děvů,
a stranou světa s voňavých luk
napínat vzpoury a doufání luk,
k jásařým voláním připravit ret:
mladosti mladých jdem' omladit svět!

Kanoe, kajaky, skládací čluny,
přívěsné lodní motory „JOHNSON“
VŠE PRO CAMPING A TRAMPING

Camping Sport, PRAHA I.,
Pařížská 36.
Tel. 334-89

Šel tuhle Sam a za vesnicí vidí tabulku s nápisem: Skládání rumu se zapovídá — a Sam přiskočí a rozmlátí tabulku na třísky a vysvětluje: „V kapse nemám ani šoufku, jazyk vod žízňě až na vestu a voni chlapi takovými nemravnými nápisy budou mě ešče dráždit.“
-ý-Vl.

HANZI

Hanzi přečůral nočníček a má špatnou náladu. Služka mu nese kakao do postele a on ji okřikuje:

»Už to zase nesete docela studený, hergot potvoro, běžte to přihřát!«

Hanzimu se zdá, že je rohlík proschlý, bože, co to ti pekaři teď pečou, to za monarchie bejt nesmělo!

Hanzi je statný padesátník, ale to mu nevádí, aby byl dětina. Chce banán, když je s manželkou na dopolední procházce Stromovkou. A zrovna žádných banánů není, krucifix, kde dnes ti prodavači trčí?

Hanzi také kravalizíruje, když nemá k obědu dva pomeranče, lžíci syrobu a černou kávu.

Pacholek šofér, bůh ví jak to s tím vozem rejduje, už zas má porouchaný stroj. Hanzi je nucen cestovat vlakem. Sice druhou třídou, ale i v té druhé jezdí takový pól, žerou salám z papíru, řvou na sebe, zpívají dokonce, no ne! Okna po obou stranách vagonu otevrou a manželka nestačí běhat s plaidem:

»Hanzi, tu máš, hoď si to přes ramena, musíš bejt opatrněj, pozor na průvan!«

Ne že by byl Hanzi hypochondr, ale je třeba si hned někde jít umýt ruce, když je člověk nucen použít veřejný pissoir. Hanzi je opatrný, než jí ovoce, dá ho na hodinku do vody a potom ho oloupe. Hanzi musí po masném špajze sódu, vodu ze studně nepije, lepší je minerálka!

Někdy je nutno Hanzimu použít tramvaje. Strká do všech lidí, měří je nenávistnými pohledy. Jsou to lidé drzí, nevyhnou se mu, Hanzi soptí vztekem, div mu pěna nestříká od úst. Dokonce se někteří z těch lidí smějí, a to ho může čert vzít. Jak nízcí lidé to jsou, krev se mu vaří zlobou.

Hanzi je chudák, když se rychleji pohne, nestačí mu dech a pan doktor říká, že pomáhat si ústy je nezdravo. Hanzi se trápí, je uhřátý a než se smí napít, musí sníst kousek chleba se solí.

Hanzi by rád na malou procházku, ale chýlí se k dešti, musíme zůstat doma, na nových šatech je každá kapka znát!

Hanzi — ach běda — viděl trampy. A on je esthét. Ti bujni kluci pijí pivo. Hanzi smí jenom medicínální bavorské. Ne však k vůli tomu pivu, ti zpustlíci se smáli jeho kytece, když ji šel položit na hrob bratrův!

Smáli se mu, když kráčel v průvodu domácích pánů a pomáhal nést standartu.

Hanzi viděl trampy, když jel s nějakou sestřenicí na venkovský hotel. Ti lotři se váleli v trávě a povykovali, řvali, holky s nimi zpívaly, téměř dospělé ženy a ony dělají kotrmelce — ohavnost, spušnění!!!

A na ostrém slunci se povalují, blázní, smrt z toho mohou mít.

Nešťastný Hanzi — má peklo na zemi. Pláče a zuří, proč se úřady nepostarají o postřídání té sebranky, která nechápe vážnost života?!

Hanzi je chudák, trpí, vstáváje lehaje, život jeho je nepřetržitá řada utrpení. Jede na svém krásném voze a píchne.

Praskla duše. Už zase! Co jen ten šofér dělá, vyhodím ho a angažuju jiného. Hanzi zuří, když vidí jak ostatní kolem frčí, zdá se mu, že pámbu jen na něho vymyslel defekty.

Kluci, tolik o Hanzim.

A tramp? Tomu praskne duše jenom jednou — a pak už je mu to všechno jedno!

Jsme na nádraží a „hrajem“. Harmonika, kytáry, mandolíny atd. Povídá jeden pačour.
— Eště vám chybí buben!

Jarča vece na to:

— Tak se vypněte! 5 šerifů.

— Viš co musí být hodně blbě pocit?

— No? — — —

— Když někdo dělá falešné bankovky a musí tam být taky ta věta, že „falšování bankovek se trestá podle zákona.“
Kwango.

— Holka, ty seš k nakousnutí.

— Tak svůdná?

— Né, tak „vypečená“.

— Já vždycky jezdím na tramp sám. Nemiluju potluchy a nestojím o tak zvané „věrné druhy“. Bloudím lesem, pozoruji usínající přírodu...

— To je báječné. Já taky rád obdivuji přírodu sám a sám. Tak to pojedeme v sobotu spolu.

Na Angličana vyrazil ze statku pes, ale ten klidně stojí, ač se mu pes zakousl do lejtky. Hospodář psa ihned odvolal, ale Angličan pořád klidně stojí, — inu, Angličan. Ptá se ho s účastí majitel psa:

„Lekl jste se?“

Angličan nic.

„Bolí vás to? — — — Tak rozumíte nebo nerozumíte?“

„Yes“ — a zas stojí klidně dále. Tak ten sedlák se dopálí a zařval:

„Tak, co vlastně ode mně chcete?“

„Master, nepůjčili by mi PÁR ČISTÝCH PÓDVLÍKAČEK?“ povídá najednou ten chladnokrevný Angličan.

-ý- Vl.

Tak už nebreč, starej grizly, šerif přijde hned!

Právě proto, já sem mu oběsil kanára . . !

Géza:

— Pamatujte si, pane: Na všechno si dám šáhnout, jenom na čest ne!

Jirka Silbersack dal si v restauraci (o tempora, o mores!!) minerální vodu a číšník dle zvyku přinesl mu i stýblo k pití, ale Jirka ho vrací s díky: Děkuji, ale z á k u s e k nechci.

— ý — VI.

— Víte, pane tramp, nebejt těch fousů, tak jste podobnej mý ženě.

— Dyť já žádný fousy nemám!

— No jo, ale vona je má.

Vyhodili tuhle Sama z jednoho masérského salonu. Považte si, sprosfák, chtěl OPRAVDU JEN MASÁŽ.

-ý- VI.

— Paďourku, víte něco o Marii Terezii?
 — Ano, pane profesore.
 — Tak nám o ní něco vypravujte.
 — To nejde, ježíšmarija.
 — A proč ne?
 — Pane profesore, vy byste mi řek, že sem prase!

Tůma:

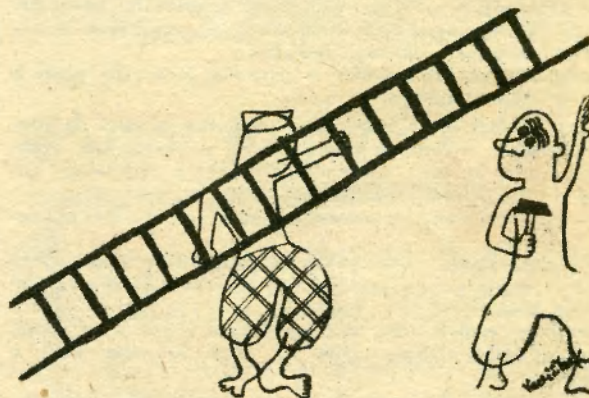
Hele, pročpak spínáš ruce, dyš skáčeš do vody?

To já se, člověče, modlím, abych zas vyplaval.

„Nevěřili by, paní vrchní početnice, že i mezi trampy najdou se ochotný lidi. Tak jedeme tuhle vlakem a můj starej chtěl Pepička pokárat a hned jeden ochotnej tramp mu půjčil nůž. Pak se můj ptal konduktéra, na který straně vagonu je záchod, a hned zas druhý bez říkání mu podává POL. LIST.“

-ý-VI.

Géza:

— Hele, s tohodle žebříku sem jednou spad a nic se mi nestalo.

— Di. —

— No, já spad s první špricle.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Při svém prvním pobytu v Londýně slyšel Mascagni z okna svého hotelu kolovrátkáře, jenž hrál intermezzo z „Cavalleria rusticana“. Mascagni byl skoro zoufalý tím, jak muž hrál tuto část rychle. Konečně se nezdržel, seběhl na ulici a přistoupil k flašinetáři:

„Hrajete tu věc příliš rychle. Dejte to sem; ukážu vám, jak se to má hrát.“

„Tak? A kdo vlastně jste?“

„Jsem náhodou skladatelem toho kousku.“

A Mascagni správně přebral udivenému kolovrátkáři celou pasáž. Druhého dne spatřil svého muže opět v plné činnosti před hotelem. Ale na kolovrátku skvěl se velikými písmenami nápis: „Ž á k M a s c a g n i ů v“.

Mark Twain urazil kteréhosi vysokého úředníka, začez obdržel 14 dní vězení. Když si to odseděl, tázal se ho kdosi:

„Jaké lidi jsi tam vlastně poznal?“

„Můj bože, milý příteli,“ odpověděl Mark, „když se tak člověk v tom vězení okouká, shledá, bohužel, že také tam jsou neřádi, jako všude.“

Arne Borg, takto mistr v umění plavacím, se rád „vytahuje“. Bylo, nebylo, přijel i do Paříže. A tam na dobročinné slavnosti se zase začal chlubit o své vytrvalosti při plování. A poněvadž byl nedaleko basén, zeptal se: „Chce-li někdo se mnou změřit své síly, tedy jsem k dispozici!“

Přihlásilo se hned několik lidí. Pochopíme to snadno, neboť lidé lacino rádi se stanou slavní. A což kdyby vytrvali více, nežli Arne Borg...? Čert nikdy nespí.

Ale kdepak! Ani ne po 3 kolech všichni toho nechali, až na jednu dívčici. Plovala ve stejné výši s Arne Borgem. Při pátém kole,

sedmém, desátém, patnáctém, pětadvacátém... Arne Borga to štvalo, ale děvče pořád stejně s ním. Ve 30. kole už bylo Arne Borgovi, jak byl ve vodě, řádně horko. V 31. kole začal ochabovat a ve 32. kole toho nechal. Myslel, že děvče vyleze taky. Ale kdepak děvče. Dalo si ještě 33. kolo, 34. kolo a teprve při 36. kole toho nechalo. Arne Borg přišel, když z toho basénu, co v něm plavala, konečně vylezla, k ní a ptá se: „Dívčino sličná, čím je to? Jste machr! To ale není samo sebou. Jaké je vaše zaměstnání?“

„Jsem pouliční holka z Benátek!“ A Arne Borg nyní pochopil... V. C.

A-Dur:

Manželská neděle

(Lyrická anekdota).

Magdě.

I.

Než zaschne srdce v bříze
s velikým A,
Mánička půjde po špacíře,
houpajíc bokama
a její milenec,
zasněný v poslušného oslíka,
si dvakrát zavzdýchá:
„Byl jsem to bloud!“

Pak rozbalí tašku a usedne
za posledním domem předměstí:
dva sandwiche, hrozně hubené,
toť láska, manželství a neštěstí!

II.

Až zaschne srdce v bříze
s velikým M,
Antonín půjde tiše
za pohřebním kočárkem,
po očku mrkaje na krásnou Máničku:
„U čerta,
hrome!
Tloustne mi v paničku!“

III.

Až uschne bříza pod strání
s velikým A a M,
Máničku dojme dětské čůrání . . .

Tonda se spolkne s púllitrem.

V zahradním hostinci si popustí gatě
a bude se dívat v stráž:
„To bylo tenkrát!

Jedenkráté!

Ty časy jsou ty tam!“

Muzika bude škytat v taktu
a Tonda řekne si:
„Hm, je to dobrý, mít lásku v pachtu
— bez trampskejch neřestí . . .“

Pak poletí kolem křídlo hmyzu,
na pěnu piva sedne.
Mánička rozhrne sváteční blůzu
a ukáže prs, jenž vlhne.

IV.

Večer se pustí po kolejších
a sjede tichounce
po trávě v připravených mezích
pro nové milence.
A zbloudí,

zbloudí

a nedobloudí.

V.

Až zmodrá tráva pod břízou
s velikým A a M,
Mánička s Tondou odnesou
do plesnivé ložnice svůj sen.

Budou si říkat povinná slova
a budou znuděni něžností:
láska se před nimi bázně schová,
jak stinka v puchřivé pelesti.

ingelmayer:

od medikamentů k ohni

Všechny ty trapné neduhy vzaly svůj původ ve vinárně. Tím ovšem nechej tvrdit, že vinárny by byly semeníštám chorob a hned osvětlím, jak se věci sběhly.

Do mého lokálu chodil jeden zkrachovaný medik. Protože se z něho stal kabaretní zpěvák, prodával všechno, co čpělo mateřským řemeslem a co čert nechtěl, přinesl jednoho večera objemný lexikon, jež nabízel kde komu ke koupi okolo našeho stolu. Mně se líbí všechno, co je na povrch hezké, a třeba jsem si namlouval, k čemu že by mi byla taková vědecká kniha, co s dvěma tisíci stránkami textu, který nota bene nemůže tangovat ani mne, ani rodinu, ježto se od praděda všichni dožíváme v plném zdraví devadesáti let — co s lékařským slovníkem? A třeba že jsem se po několik večerů bránil, nakonec jsem odnesl pět stovek panu pěveci a líbivý breviár byl můj. Je to za babku! A jak se vyjímalo to dílo mezi mými několika chudými Londonovkami! Po dlouhé minuty jsem se obdivoval hřbetu se zlatým nápisem, co chvíli jsem ho hladil, pootevřel desky — a opět zavřel a postavil na své místo na polici.

Podotýkám, že jsem do té doby byl zdrav a čilý jako rybička. Až přišla ta těžká chvíle, kdy sem proklel dobré bydlé s příslušenstvím včetně seancí v mém lokále. Toto dobré bydlé jedině zavinilo všechno. Ono mi umožnilo nakup věci, jichž se má každý soudný člověk vystříhat a mezi něž patří zdravotní lexikon.

Začal jsem tu krásnou knihu pootevírat stále častěji a pořád víc. Až se jednou stalo, že jsem ji otevřel docela a já si přečetl kapitulu o revmatismu. Když jsem za poslední tečkou odložil lexikon, zazdalo se mi, že mně píchlo v koleno. Upamatoval jsem se náhle, že tohle píchání v koleno mám odjakživa. Ba v obou kolenou! Jenže nikdy před tím jsem si to neuvědomil, nepřikládal jsem tomu významu. Inu, nebyl jsem na sebe pozorný, válka mi přidala, ach bože, teď budeš mít polizanci s revmatismem!

Ale konečně co? Je to jenom trochu píchání, proti tomu se dá mnoho dělat. Je třeba si ten artikl důkladně proudovat, hned uvidíme, jak se tomu v brzku odpomůže.

Tak byl lexikon zase v rukou a studovalo se. Hrom do dobrého bydlá a do dobrých gází! Dovoluje to člověku nákup medikamentů. Dokonce i prohlídku některým na slovo vzatým specialistou.

Pan doktor hmatl, srážel moč ve zkumavce, měřil teploturu, psal mé nacionále a konečně povídal: „Musíte to nějaký čas nechat píchat. Vaše choroba je ve stadiu, kdy se s ní nesmí na slunce. Každý večer mazat ambrokací, v zimě deku přes kolínka! Zde jsou mé složenky.“

Naučil jsem se chodit o půlhodinku masírování později spát. V březnu už mne bylo možno vidět s šedivým slunečníkem. Na noc jsem pečlivě zavíral okna. V kolenou to nemilosrdně bodalo dál. Dnes vím, že to bylo něco na způsob halucinace, ale tehdy jsem byl přesvědčen, že ten vrzot musejí lidé slyšet. Víra v píchání a v pomoc lexikonu byla nezlomná. Jeden lékař se snadno může pomýlit, ale takovou knihu psalo viribus unitis padesát kapacit světových jmen, jen hledat dál a lék se nalezne.

Můj zájem skákal od kapitoly ke kapitole: Vyrvtnutí, uštknutí, čmýra, kostižer, zlomenina, slabomyslnost otrava krve, rosol, vysýchání mýchy...

Snad arthritism? Viz dna. Již prvý odstavec této kapitoly mne bolestně překvapil. Souhlasily dispoice, souhlasil věk, potom ty studené končetiny v noci, bolesti v palci u nohy, deformace kotníku a ony zarudlé skvrny v obličejí! Ano, já jsem postižen arthritismem!

Nejsmutnější při tom bylo to, že tato stať byla místo uváděnými jinak způsoby léčení zakončena poznámkou: Dodnes je tento neduh vědě lékařské de facto nesrozumitelný, zkouší se to a ono.

Budu tedy zkoušet to a ono — ó já nešťastník!

Můj noční stolek se naplnil sáčky, lahvičkami a kolímky. Ve všech bylo to a ono. Přišly i gumové fáce, koupele v černém blátě a horské slunce. Nic nepomáhalo, naopak můj stav se zhoršoval. Několikrát jsem už nechal stát i oběd. Napadla mi fráze jedné staré babičky, která říkávala: „Jó, holenku, nemoce sou jako ty koleša v hodinách. Jedna de s druhou. Jedno koleso začne jít, de to druhý takv. Kdo nemá hodiny, nemá koleso!“

Byla to žvatlavá babička a kdo ví, jak to myslela. Ale mně se zdálo, že povídačka znamená pospolitost všech neduhů, že snad nemocí všechny mají nějaký společný základ. Kdo nemá jednu, u toho se druhá nedostaví.

To je velkolepá hypotesa! Já všechny naleznu a nemilosrdně potřu! Což nějaké spirochety, nebo tuberkulosa, nebo lepra? Pojď ke mně ty můj nádherný rádče v kožené vazbě se zlatou ořízkou! Poučuj mne!

Probral jsem všeobecnosti, pravlasti chorob, způsoby nákazy, jakož i dědičnost syfilidy. Potom jednotlivé fáze choroby.

Ajta, sakra! Člověk nemůže vědět!

A teď bylo zle. Jak jsem tak konstatoval na sobě jednu neklamnou známku za druhou, pupínky na jazyku, lišej na zádech, vyrážku na stehně, příliš rudé rty — přemýšlel jsem o bédnosti tohoto světa, o revolveru, osnoval jsem krutou pomstu lidstvu.

Ještě však všechno není ztraceno. Snad příliš černě vidím, půjdu se poradit s odborníkem, přeci jsou velmi spolehlivé metody — konečně krevní zkouška třeba ukáže negativ...

Díky bohu, za mé krásné příjmy. Což kdybych v takovéto situaci ke všemu byl ještě velmi chudý. Co by si počal nemajetný muž?

Zřekl jsem se pro každý případ kouření, vína a žen. A žil jsem jako jezevec i potom, když výsledek krevní zkoušky byl negativní. Čert nikdy nespí, přesto jsem pravděpodobně luetik!

Propadl jsem jedovatému lexikonu, hltal jsem z něho moudrost. kupoval jsem si mastičky a pilulky. Krmil jsem dva profesory a několik mladých fušerů, kteří právě vstupovali do lékařské praxe.

Rostla nechuť k jídlu. Pomalu přicházela nespavost, únava tělesná i duševní.

Ovšem, že jsem vždycky okamžitě nalezl pravou příčinu určitých úkazů. Jakou pak jinou nemoc jsem mohl

míti, když jsem se v noci strašně potil, když jsem mívával vysoké horečky, pokašlával jsem a v prsou to nepřestávalo rachotit, když pokožka v obličejí šedla a oční bělmo žlutlo?

Jistá věc — dostal jsem souchotiny!

Dnes se tomu divím, jak jsem byl tehdy odhodlan pít svůj kalich až do dna. Můj nádherný domácí lékař mi uaseptával ze své zlaté ořízky nové a nové nemoci. Obdařil mne nepravidelným tlukotem srdce, šelestem, vyložkou srdeční vadou. Tato zlá věc mi nedovolovala učinit rychlejší krok, stoupaje po schodech zastavoval jsem se za účelem nalapání kouska dechu. V noci mne probouzelo prudké bušení v prsou, šla na mne slabost a bolení hlavy.

Papal jsem aspirin jako chleba, přišel jsem také na chuť strychninu a bromu.

Za jedné takové noci, kterou jsem víc proseděl zoufaje nad svým stavem, nežli prospal, ozvalo se opět koleno. Slabě v něm píchlo, ještě jednou silněji a pak se to z kolena stěhovalo nahoru stehenní kostí až do pánve a vyvrcholilo to v břiše v křečovitém, bolestivém škubání.

No, stůjtež při mně, všichni svatí, co pak je zase tohle? Můj kamarád lexikonu mi vysvětlení ihned podal: To je kýla.

Ano, vzpomínám si, kterak jsem kdysi dostal pohlavek od otce za to, že jsem jako patnáctiletý klouček nadzvedl namanku, která vážila třikrát tolik jako já. Otevřou po kyn tenkrát se opozdil, jistě jsem se nějak namohl a nevěnoval tomu pozornost. Nyní se to ozývá! Že jsem to na vojně nevěděl, býval bych se dostal do civilu!

Byla ze mne nejsmutnější kreatura pod sluncem. Sotva mne trochu přešla svědivina, byla tu neurasthenie se všemi následky, po ní přišly polypy, zácpa, arterioskleroza, konečně píštěle, svrab a hypertrofie všech možných orgánů, stal jsem se krátkozrakým a šumělo mi v uších.

Zbyl ze mne přízrak, který, kdyby byl býval mocen zvládnout lopatu, vyhrabal by si hrob.

Resignoval jsem a nikdy mi ani ve snu nenapadlo utéci z této lethargie. Až pojednou živly samy přinesly záchranu.

Přišla restrinckce. Dolehly na mne lé časy, bylo po dobrem bydle a po tučném měsíčním saléru. Dostavil se prosaický hlad, jehož blahodarnost jsem si nedovedl ještě dobře uvědomit.

Mé myšlenky se začaly zaměstnávat jediným problémem: Jak vyzrát na situaci?

Chop se jakékoli manuální práce! Ale co pak je to možno? Pouhé pomýšlení na tělesnou námahu mne div nepoložilo.

Nebo, což vyhledati sobě družku finančně korpulentní? Běda — není již takových.

A tak zbyl prostředek ten nejposlednější, ale nejspolehlivější: Prodat veškery nepostrádatelnosti. I prodal jsem vše, co jsem jen poněkud postrádati mohl. Netrvalo však dlouho a došel rozprodejem bytu získaný kapitálek.

Ze dvou věcí, jichž jsem byl ještě majetníkem, musela být jedna označena za snadněji postrádatelnou. Boty nebo — lexikon?!

Následující úvaha o tom rozhodla: K prodeji musíš kráčet. Kráčí se v botách. Boty máš už jenom jedny. Tudiž jsou nepostrádatelné.

I musel jsem se rozloučit s tím krásným rádčem. Stejně za něj bude víc než za boty! Hlad nedovedl pomýšlet, kdo že mi teď poradí, co činit proti spále, či bludné ledvině. I prodal jsem lexikon.

Ku podivu, když jsem neviděl mezi Londonovkami ten krásný hřebet, jakoby mne přestalo píchat. A po požití suchého chleba a škvarků z papíru jakoby vynechala horečka. Ráno pak jsem nepocítil žádnou nutnost vhodit do kávy pilulku.

Prostě já jsem opět zdrav jako ryba od těch dob.

Když teď sedíme kolem ohně v chladné noci a já nevím, co lépe hřeje, zda plameny, či douška rumu, nebo kůže přes den prohřátá na kdysi zakázaném slunci, tu si vzpomenu na lexikon:

Dostal jsem za něj málo — sto korun.

A přece jsem dostal bohatství nezměrné za tu knihu se zlatou ořízkou: Hlad, chuť, žízeň a spánek, z něhož by mne neprobudil ani budíček, kdybych ho ještě měl!

Siegfried von Vegesack.

Před východem listopadového slunce

Nevěstku starou, zvadlou ze předměstí
život neměl trochu rád.
I uvědomila si, že už nemá štěstí
a u prvních se pověsila vrat.

Sem nadučitel šel svou denní cestou,
o ztrnulém kroku zabývá se úlohou.
Měl tlustý skřípec spojen s vestou
a okuláry vrazil holce do nohou.

Odlehčil si umraveněle:
„Hle, hanba visí na dveřích.
i ve smrti má toto svinské tele
zelené punčochy a v břichu hřích.“

Pan kantor nasadil si skřípec z rohu,
nahoru civěl ostře, bez citu:
„Já musím děkovati Bohu,
že za živa jsem neznal děvku tu.“

Tu mesiáš včas přišel, židák štvaný
a před vraty, hle, zůstat stát
a řekl tiše, k srdci dojat: „Fanny!
Pojď, ty dnes musíš z mrtvých vstát!“

A ubohou žid rázem uříz z lasa
a bratrsky ji vřele obejmul;
a nevěstka dnes nebyla jen hroudou masa,
jí ušlechtilý pocit prsa dmul.

A holka pritulena k židáčkově řekla:
„Já mnohému jsem byla muži poddána,
před tebou prvým bych však na zem klekla!
A na nevěstku padlo slunce, stejně jako na Pána..“

L. Abrie:

Pomsta

Přeložil a přepracoval Michal Mareš.

Je tomu už dobrých čtyřicet let. Tehdy jsme Willette, Steinlen, Paul Delmet, několik kumpánů z Černé kočky a já často večerávali v hospůdkách na montemartreském návrší.

Jednou se nás celá parta vydala do nově otevřené krčmy v kteréi uličce na svahu toho Posvátného kopce. Výborně jsme se najedli — ovšem zcela prostě, bez servítků — a potom jsme zavolali hospodského, abychom mu pogratalovali. Hospodský dal na naši počest přinésti dobré bumbání. Sundali jsme ubrus a pili jsme. Krémář seděl s námi a byl zřejmě nadšen, že hostí tak slavné kumštýře.

Naproti nám seděl u jiného stolu hlouček hezkých a veselých děvčat. Dobrý Willette je zálibně pozoroval a pak vytáhnuv z kapsy tužku, začal je kreslit na mramorovou desku stolu, u něhož jsme seděli. Za chvíli vytvořil opravdu, umělecké dílo.

Hospodský na chvíli poodešel ke kase. Šel jsem za ním a zeptal jsem se ho, zač by mi ten pomalovaný stůl prodal. Ale hospodský nechtěl ani slyšet:

„Až odejdete.“ řekl. „dám to celé za sklo

Trvalá ondulace

olejové obklady.

Na tento insert
za 48.- Kč

VLAD. KAŠE - ŽIŽKOV

RIEGROVA 17

(poblíž Rajské zahrady).

Trampkám výhody

a pověsím si dílo pana Willetta na zeď. To bude reklama!“

A když jsem naléhal, odbyl mne skoro hrubě výsměchem. Vytkl jsem mu to a málem bychom se byli pohádali, kdyby nás nebyl zaslechl Willette. Zavolal mě a povídá:

„Ty by sis rád odnesl tu kresbu, pravda? A hospodský nechce ani slyšet, pravda? To víš, takový chlap si myslí, že za láhev vína dostane všecko. Ale, brachu, vždycky se mu to nepodaří. Heleď!“

A rukávem celou svou kresbu smazal.

Přel. O. Z.

Der Kleine Moritz.

Učitel: „Řemínku, proč si přišel pozdě do školy?“

Řemínek: „Prosím, voni naši mamince narostly fousy.“

Uč.: „Proto eště nemusíš přijít pozdě!“

Ř.: „No jo, ale von tatínek jí je musel vyškubávat takovejma maličkejma kleštičkama.“

Uč.: „To se pořád tebe neteješ!“

Ř.: „Ale, pane učitel, von vytrh jeden fous nezralej a tak jí ho tam zase musel zastrčit.“

Uč.: „To furt eště není vejmluva pro tebe.“

Ř.:

— Nevěřte, že vždy větší síla dopomůže k vítězství!

— Či, co myslíte, kdo by vyhrál, kdyby zápasili Nurmi a Frištenský . . . ? Lord.

V minulých dnech se udal na Václavském náměstí věru politování hodný případ.

Udál se úderem několika minut před jedenáctou hodinou polední, kdy slunce se blížilo zenithu, kterýžto název pochází od stejnojmenných hodiněk Omega.

Bylo veliké horko.

Mladý statný zaměstnanec tohoto definitivního státu, pospíchající vyzvednouti ono vášnivě očekávané třinácté služné, velice pospíchal, protože měl koupiti své rozkošné žince plavky, babičce nový růženec, dětem dohromady houpacího koně. Neštěstí však nechodí jenom po horách. Nešťastník tak utíkal pro to třinácté služné, že náhle klesl uprostřed jízdní dráhy.

Po odvezení záchranou stanicí konstatovali lékaři, že nebhému státnímu zaměstnanci byly jest zavařeny lágry.

Kdo koupí nebohé ženě plavky? A dětem dohromady houpacího koně?

Babičce růženec (nový)?

Kdo?

Povídá jedna krásná dívka:

— Vašku, tobě to srdce jde pomalu.

Povídá on:

— To nevadí, já mám dost času.

Nora.

Géza:

— Pane tramp, komu to vlastně říkáte padour?

Vono se ti, troubo, řekne, mluv k věci! Co pak ti ta věc, řekněme půllitr piva, porozumí? -fal-

— Sakra, to je blbá chata. Pořád mě tu kouše náká blecha!

— Hele, tak rozsviť svíčku a až tě uvidí, uteče sama. Nora.

— Pane censore, už máme děsně špinavej byt. Vod práce si řekněte sám. Tom.

— Pane tramp, na čem ležíte v té chatě?

— Na prknech, pane Paďour!

— A není to tvrdé?

— Ne! My máme měkký prkna!

— Gogane, vod čeho máš tak zablácený ruce?

— To jak sem šel včera z potlachu.

-šefe-

Soudce: „Proč žalujete pana Pištoru?“
„Sím, von vo mně řek, že sem — benevolentní!“
Sigma.

Originál angl. dulbox

195'- až 218'-

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

beneda:

ZPĚV

*Z krychlí živých a veselých barev
stavíme svoje usilování —
Nevěříme heslům paďourských tlam.
Faleš, zrada, úskok a klam
dýchají z měšťáckých horování:
rovnost, volnost, bratrství.*

*Poslyšte všichni na slunné života straně
ze stínů odboje hučící řev:
v bídě tmy vírou budujem' slunečné straně,
za naši poteče jinaká krev!*

*Jdeme životem s brašnou žebrácké nadílky,
v stopě pneumatik vlečeme podrážky bot,
patníky dělí cestu na dílky,
v brázdy prachu píší se jako znaménka not.*

*Každý poutí po bílé silnici
píše takto písničku svérázných vět,
křížovatky dějů svedou jednou všecky k spo-
lečné sklenici —*

*ustrne svět:
všichni chudí, malí a prokletí
svrhnu útlaku pouta a z bídného zajetí
vystaví náhle z tmy koutů na náš běh
široké mosty příchodu na pilířích stech —*

*Potom bude to jako ve svátek nebo v neděli,
horečka činů každému mužná a silácká slova
naděli,*

*parníky, vlaky, električky a aeroplány
rozvezou hučící massu na všechny strany,
aby v poledne vítězství celíčkový svět
zástupem rukou moh' slunce v zenitu podepřít,
opravdu svobodným hrdlem své chorály pět,
opravdu pro sebe tvořit a opravdu žít —*

Trampík: „Pane Paďour, víte co uděláme,
aby se nám nezvedal žaludek?“

Paďour: „Co pak, zlotřilý jinochu?“

Trampík: „Obrátíme se k vám zádama!
A aby to bylo posichrovaný, pro případ že
sme nucený se vohlídnout, jak sou daleko,
tak sezereme dvacetikilovou činku a pro ji-
stotu ji ze spoda přitáhneme šroubem.“

»Co to pořád hledáš v tom plánu Prahy?«
»Koukám, jestli je tam zakreslená taky moje teta.«
»Neblni!«
»No, dyť vona prodává u nádraží noviny.«

—kararo—

**Jak známo, Sam je k dámám hrozně galant-
ní. Tak jede tuhle elektrikou a pozoruje
jednu slečnu, jak si opravuje fasádu a vece
jí: „Slečno, půjčte mi tu pudřenku, já se
TAKY ještě letos NEMYL.“**

-ý- VI.

žebrák: — Ani košili nemám!
Paďour: — Ale dou, a na co si připínáte
vlastně manžety? —šefe-

— **Johnny,** kolik vlastně sneseš piva?
— **Nevím,** — já vždycky víc než snesu.
—šefe-

Medáku, co blbíš? Proč si ty kanadky
nesundáš, dyž deš spát.

— **Ale,** vono se mě dycky v noci zdá, že
chodím venku, tak abych nenastyd.
—šefe-

— **Vinco,** znáš „Lazebníka Sevilského“?
— **Ne** — já se holím sám. —šefe-

Pozor amatéři!

Všechny práce amatérské
zhotovujeme ihned a levně

Fotopotřeby všechny na skladě

FOTOSERVICE PRAHA II.,

Jindřišská ul. 7 (Passage). Telefon 32669

Už i ty konduktéři.

Tramp musel ven, protože nastupoval nabubřelý masnák. Už sem viděl jinak nacvoknutý električky a ještě se nastupovalo — ale dneska né, tendle kluk se průvodčímu nelíbil, tak ho sundaš se stupátka, třeba že naskočil dřív, než ten tlustej paďour a třeba že bylo placu dost a dost.

Buono! To je ouřední vejkon. Ale de vo to, jesli patří k ouřednímu vejkonu taky následující poznámka: „Budem vozit usmolený vandráky. Ať dou pěšky!“?

Poslouchej, pane konduktér, diškrece se už dávno nedávaj, proč si děláš z huby kanál? Nebo byl ten pupkatej ze správní rady, že si mermocí musíš udělat sympatickej kukuč? Pánům se dají lízat paty a jiný pororce trošíčku slušnějc!

My usmolený vandráci vás furt máme na vočích, dyk sme v těch outulnách z práce a do práce a v neděli taky dvakrát, na jiný vozítka nemáme. A když vás furt vidíme, nemohli bysme si z huby dělat kanál nápodobně, zapisovat si vaše numerata říkat:

Číslo todle šustruje s vozem a je na mol vozralej.

Číslo todle napíchává svejm známejm.

Číslo todle ujíždí.

Číslo todle vobtěžuje ženský na plošině.

Číslo todle vobrací tabulky pět stanic před koncem.

Číslo todle jede s vobracenejma tabulkama.

Číslo todle kouří na stupátku.

Číslo todle vozí pod lavicema co vozit nemá.

Číslo todle šlajfuje před uzenárem a před pekárem a průvodčí běží pro párky, pro mrzáky-lidi maj dost času.

Číslo todle dřepí v putyce a naskočí až u druhý stanice, dyk von spíl hned na začátku nepřide.

Číslo todle dělá ze štreky trhanec, protože se baví vo nespořádaných poměrech.

Číslo todle je málo místa!

Usmolený vandráci vědí, že ste většinou dobrý kluci. Pucujte trošku mezi sebou, ať nakonec nemusí vodhalovat usmolenej vandrák co dělá číslo todle a todle!

-gem-

Hergot, co to tady bouchlo?

Ale to Ferry prásknul do bot. (Sonny boy)

— Včera Vašek povídal, že je autokritický. Co to je?

— To von asi kritisuje auta!

Stěžoval si Childa Bugirovi:

— Člověče, dyk todle je vlastně zúmynslý klamání veřejnosti. Na tom baráku ve Smečkách visí cedule na kerý je napsáno:

„Průchod do odvolání!“

a von je to vlastně průchod — do Štěpánský ulice...!

Lord.

Tůma:

— Na co umřel!

Nevím. Von mě to nechťel říct! -šefe-

Nová zásilka

Kč 39^{.-}

až

Kč 60^{.-}

Made in U. S. A.

Keds i Hood

orig. americké Tramping-shoes

**v bílém provedení
černé obkládané**

i nejlepší velmi silný druh s dvojitou špičkou, úžasně pevná podešev, barva: šedá, neb písková, hnědě obložení. Made in U. S. A.

Kč 86^{.-} — až 95^{.-} —

s jednorocní zárukou na podešev. Zasláme vyplaceně poštou na dobřruku, udejte číslo nohy. Nehodí se vyměnitme.

Anglická obuv

Jaroslav Bohata, Smíchov
Nádražní, proti Knížecí.

Drby z čundrů,

Listárna redakce.

Tak vidíte hošové, co zmůže horoko. Pan Rudyard o mně ví, že odjíždím oklikou z Gézou do Ruska. Geza už se informuje, kudy je to z Afriky na Sibiř nejbliž. Mně psal Stalin, abych jel k němu, pojedou ale patrně k Lunačarskému. Tam si vyjednám, aby prosadili u nás pětiletku pro choromyslné, nebo že to tady Rudyard sfoukne za dva měsíce.

Tolik asi z toho horoka.

Kluci, pište, kde se co děje a nechte se také zblbnout od sluníčka,

Posílejte pozdravy z čundrů (za došle uctivě děkujem), ale proboha, frankujte to. Tyhle pokuty jsou t. č. naše největší položka.

Z technických příčin odpadá dnes Salon odmítnutých, protože se maluje a rozšiřuje.

x-množství ahojů.

Další nové osady správných kluků se hlásí: Stanaři Redskin, stanári Uruguay v Praze a Colorado v Brně — Maloměricích.

Trampům na čundru. Kluci, kteří půjdete na Bezkydy, stavte se někdy v neděli u nás. Rádi uvidíme a popovídáme si s kamarádem z dále. Tak, kluci, nezapomeňte a ptejte se na ty v těch bílých čepičkách. Meda ze Skagwaye pod Ondřejníkem.

Klacek:

Kamarád.

Dusot kol se zpomáhl, z temna noci zablikalo několik světél do oken, vlak stál. Hodil jsem toru na záda a vyskočil ven. Když huval pístaly a trubka hnuly strojem, zůstal jsem státi na peroně, hledě na červené světélko posledního vagonu, jež zmíralo s houstnoucí tmou. Zůstal jsem sám na ztemnělém nádraží; jen jedna lampa svítila. Náhle se vynořil ze stínu kamarád, tramp.

»Poslouchej, chtěl bych na Jarov«, povídám mu. »Jak se tam odsud dostanu?«

»Šel bych s tebou! Nemám stejně co dělat.« odpověděl jednoduše.

Šli jsme kus cesty a pak usedli na cihlovou podezdívku.

»Bylo by to přes pět hodin cesty. Potřebuješ tam nutně jít?« rozvažoval.

»Tak nutný to není,« viklal jsem se

jíž. »Když nechceš, nepůjdem.«

Zůstali jsme.

Na nádraží na lavičky jsme si hodili deky, lehli si a povídali, co se komu stalo. Vykládal o cestě po Podkarpatské Rusi, já opět o Americe. Vlaky jezdily se hřmotem okolo a my si připadali jako dva hobové, číhající na americkém nádraží na nákladní vlak. Bylo chladno a měsíc vrhal blede stíny na písek opuštěného peronu.

Kamaráde! Nedovedu vyjádřití ničím jiným svou velkou vděčnost. Ty jsi mi navlékl svetr, když mi bylo zima. Ráno, když jsem jektal ve spaní zuby, dals na mě deku a sám ses běžel proběhnout, aby ti bylo teplo. O poslední kus chleba jsi se se mnou rozdělil, poslal jsi mi pro pivo, ač jsi sám měl žízeň. Kamaráde, já ti budu do smrti vděčen, já, který patřím tobě. Věř!«

Další osada, tentokrát ze svobodného markrabství žižkovského, nese obávané jméno „Vinchester“.

Otta Pick.

Kritika o Včeličkově Pěšině snů.

„Signál“ 27. června: Géza Včelička: Pěšinou snů. (Tramp, Kč 12.—) Chcete-li trampskou literaturu, tu je. Trampská literatura, žitá, citěná, hmataná a vstřebaná kvalita, všechny krásy a všechna kouzla dalekých cest, původní a neředěná chuť dobrodružství: Včeličkovi dobrodružství není jen motivem, je mu životní skutečností, a píše o něm básně a vzrušené prózy jako mladí poeti píší o lásce nebo mystici o Nekonečnu. Ovšem i literatura, protože Včelička není ochotník, který neumělou rukou ztvárňuje své zážitky, jeho fantasie reaguje bezprostředně a čerstvě na žitou zkušenost a on jí přelévá v slovní formu — snad příliš snadno, by bylo možno říci. Máme-li se totiž rozhodnout mezi jeho verši a prózou, jsme pro prózu. V ní je originelnější a silnější. Verše — které, mimochodem, dělá asi velmi snadno — zůstávají, leckdy v stadiu ne ještě definitivním, z něhož je nutno jít výše. Jeho prózy zato mají konciznost, svěží lyrismus a diskretní tón pessimismu, jež je činí pozoruhodnými. P.

Kamarádům z Rudého Večerníka.

Kluci, každou sobotu čteme Vaši trampskou hlídku z »Údolí a osad«. — Prosíme Vás uctivě, pište o věcech, které mají s trampingem co dělati a na

ostatní se vykašlete, jinak si hodně kluků odradíte.

V posledním čísle byl článek Večerníka P. L. úplně převrácen, takže měl zcela jiný smysl. Kamarád, který to psal, originál jistě nečetl, jinak by nemohl toto napsati.

Kluci, nač se máme navzájem takto štvát, když to nemusí být. Každý máme své přesvědčení, ale to nemá s trampingem co dělati.

S kamarádským Ahoj

Mirka R.

Vo tom procesu Mary Duganojc.

Ha — už to na mje zase lezel! Ležim na kavaleci! Je 10 hodin — a venku dohrává trubač svou serenádu. Ani kluci nevíte — co to je — dyš ty ponurý tóny večernice zrovna se derou do uší — musíš v tu chvíli vzpomínat — at chceš nebo né. A věřte mi — kluci a holky — že taková vzpomínka na některou blbvinu — spáchanou v civilu, mezi kamarády — ó já — není nad ní. — Vo jedné z nich Vám tady něco rnu:

Bylo to v září — v devětatvacátým — dyš sme seděli na lavičce na Míkulplacu — byfše švorcovi — jako obyčejně — dyš ha — Patýsek s Evoušem přilavírovali svoje škunery mezi nás — s docela vážnejma xichtama a začli něco povídat vo policajtech. Hned sme čuli hákou blbinu — a tu začly se sypat na hlavy našeho dvojlistu fúry votázek. Voni — ty blpci začli vyrážet nesouvislý slova — z kerejch sme splácali asi tuto: „F tijátru hrajou méry duganojc — tonda studenej potrebuje policajty — koukají z toho nugety — gdo chce jít!?!...“ Jéje — si pište — nemít ani na zómu a na jednou — hele — prej: „Nugety!!!“ Sichr — že nás šlo devět. Dyš sme přicválali do zákulisí — fpadlo mezi nás chlapisko, malý jako sichrhajeka a začlo do nás žbrundit němčinu. Já — ale rozuměj mu — dyš umíš jenom: „Ich bite só málo krónen hajtu“ — „Ajn glás bír und hundert procent alkohol“ — Tagholt sme vytahlí Ču dra — kerej se tag zvrh — že umí němčinu — a že bude dělat tlumočera. Bavili se asi půl hodiny — dyš se čudr votočí a rea: „Pojte, pudem se volbiat a nafasádit!“ — šli sme. F takovej mafaj címkě sme začli vyrábět. Mundúr policajta — na hlavu takovou juchtu a potom huby. Evouš si udělal docela blbý pecky pod nosem, zato Tvrdej měl fousy modrý a veliký —

Kedsky KČ 39.-
Torny italské od 50.-
Chlebníky 15.-
Stany od 155.-

VŠE PRO TRAMPING
SPORT DŽBÁNEK PRAHA I., Spálená 30
 CENÍK S JÍZDNÍM ŘÁDEM — ZDARMA

Zásilky na venkov na dobírku. — Výměna možná.

Osad a redakce

jako Félix. Se mnou nějaký chlap praštil do lavice a už to začlo: namazal mi držku gumarábikou — naházal na mě nějaký chlupy a už prej sem hotov. Kouknu do zrcátka a — ha — na mje čumí docela policajtsko-sveřepskéj xicht. I pýtám se Čudra, jag vypadám — prej jako nobl křmíčekěj vachtman. A von vypadal, huř než bedujnskej maharadža — vokolo hubu až k uším kudrnatý chlupy — fousy co bi Udržal — tělo jeho v taláru — prej přísedící. Nu a potom zase to chlapisko malý řeklo: „Komen zí herum —“ a komen zí herum šli. Pšeehny tři jednání eště to šlo ale na konec přišel ke mě na aréně nějaký chlapek — prej inšpicijent — a začal něco žmumtrat: „Her dyrektor“ — a eště něco, ale tomu sem za živou mřehu nemoch rozumět. Ukážu na Patýze a řknu: „Gehn zum Patýs — von dařě špřechen.“ — Taxe domlouvali voni dvě a dyš byl konec hovoru — povídá ten vůl: „Já nevím eo chce — ale někoho asi budem vynášet!“ — Taxme čekali — a najednou ten pan inšpicient skočil po panu hér dyrektor a už mu dával na ruce špangle. Kouknu na Patýze: „Pudemť“ — a už sme ho lavírovali ven. Ale von mřška podfučná to hrál dovopravdy a nechtěl ven. Potom byl definitiv konec a dostali sme prachy — hned sme je zpopelnili na zórách ale dosmrtili už nepudu blbnout do tijaťru. — Ale za tu srandu to stálo — eště teď furt vidím Tvrdého — co bi modrofousa a Patýze — jak vážně hovoří s inšpicientem — a zatím mu nerozuměl ani to, že někoho potlačíme ven. —

A klucí — až se Vám ta náhoda šikne — budete válčit jako já — vzpomínejte na civilní blbiny a pak Vám vojna uteče — jen dvě do bot neteče. Ahoj — Váš Bella z N. N.

ŠAKALE,

kde ničko lágruješ. Pamatuješ se eště na mně z Králového Dvora? Byla to má nejkrásnější chvíle, kdy jsem poznal pravého trampa-kamaráda. Jo, a za to pivo nemáš zač. Škoda, že jsem nemohl jít s tebou. Kdyby jsi se ještě někdy čundral k Plzni, tak zahni do naší osady.

Ahoj! zdraví tě Gaučo,
Plzeň.

Kamarádovi Gustovi do inf. nemocnice na Bulovku posíláme srdečný pozdrav a přejeme brzké uzdravení.

Za »Údolí Stínů«
Chrastítko.

OHLÁŠENÍ!

Všem vypečenějm hošounům a žabajznám voznamujeme, že sme umakali novou vosadu stanarů z Brna, kerá sluje

Cañon River.

Takový konec, jaký byl začátek. Tedy rubrika „Tramping“ v Nedělním listě už oficiálně chcipla.

Důvody se snadno domyslíte.

Pan „redaktor“ se rozloučil se svými hydikálními čtenáři způsobem, jakým se proslavil.

Pusté výmysly, osobní štvání a denunciacie.

Prosím, jedna z nesčetných:

Melišek a Včelička odjíždějí oklikou do Ruska, kam prý utíkají před soudním sporem!!

Tohle tedy už není jenom blbost a výmysl choromyslného mozku, to je také současně další denunciacie. Včelička odjel na každoroční čundr, tentokrát do Afriky, Melich pojedje očihovat tyatry do Francie a Anglie. Jaký má účel tato denunciacie? Znemožnit na policii vydání pasu těm dvěma. Čapete tu podlost? Nebo: Franta Serif, pravým jménem Kubásek, jmeno, bohužel, nic nevěděl. Účel? Kdyby Franta měl nějakého radikálního šefa, tedy by ho možna čekal vyhazov.

Několikrát osvětlený charakter se ukázal na konec v plné kráse.

To stačí, protože víme, pane ex-redaktore, že se nyní nemáte kde bránit.

Proto také Melich nepřijímá vaše prohlášení, že mu zaplatíte tolik, zač dělal pro trampy zadarmo.

Formulujte vaše prohlášení jasněji. Třeba, že za každý měsíc práce zdarma mu zaplatíte existenční minimum Kč 550.—

Pak se dohodneme a Melich se zavázal, že konečný obnos věnuje nezaměstnaným trampům.

Toť vše. Karamela.

Kingsbary:

Můj první tramp.

Byl jsem chudej kluk. Totiž já ještě sem. Bylo mě asi patnáct let. Tenkrát sem si uvědomil, že je blbý votravovat se v neděli v Praze. Pojedu na tramp. Ale kam a s kým? Tak sem se v boudě vo tom zmínil a sehnala se parta. Bylo nás devět kluků mě včetně. V tý partě byl ale jeden háček na kterej sem bohužel přišel pozdě. Voni to byli všichni bohatý kluci, tedy vlastně bohatejch ro-

dičů a měli v krvi zakořeněný dělat třídní rozdily. Voni na mě koukali s vrchu. No a my jsme jeli. Jeli jsme na noc. Spali jsme na půdě u tetičky jednoho z nich.

Ráno jsme zapadli do lesa a tam se ulágrovali. Užívali jsme vzduchu a užívali jsme vesele. Kluci blbli a stavěli se chatrče, ale za chvíli mi bylo divný, že celá parta se baví na můj účet a každou boudu se snažili dát sežrat mě. Hele, dělat vosadniho kašpara, né. Já sem se hádal a bránil. Ale to bylo ještě horší. Že prej sem blbej kluk a že se furt s každým hádám. Jako kdybych za to moh, že se do mě každej navez.

A pak přišla příhoda, kterou sem si nedoved v hlavě srovnat. Bylo horko a jeden z kamarádů (myslel jsem ještě, že to jsou kamarádi) měl s sebou flašku mlíka. Tak ji vytáh a pije. Já na něj čuměl. No chut sem měl. Von se napil a povídá mi:

»Čoveče, ty bys mi to sežral vočima. To si tak nevychovaněj? Než bych ti to dal, rači to vyleju.« A vopravdu to vylil. A já měl žízeň. Kamarád!? A já sem se blbec styděl.

A pak přišla druhá příhoda, která mi dokonale dala znát jejich smýšlení. Jeden z nich měl tištěnou takovou sviňárnu. Už nám ji někerejm ukazoval. Já už sem ji taky čet. Tak ten majitel tý cenný literatury byl s polovičkou party někde v lese. Z druhý půlky, kluci, který to eště nečti, byli na to zvědavý. Kde prej to Honza má. Já povídám: »Támhle v kalhotech, v tý tašce. Prej Kadle vem to a přečti. No tak to vemu a čtu to klukům nahlas. V tom přijde Honza s klukama z lesa. Vidí, že to čtu a tak hned na mě s takovým kraválem, že sem parchant drzej, jemu vlezť do tašky. Jak si to mužu dovolit. Že bych mu moh za chvíli vzít prachy a takový řeči ved. Já na něj vejral jak blázen. Todle může říct kamarád kamarádovi? A ještě něco horšího. Ty kluci, který chtěli, abych jim to čet se k němu připojili, a že já sem krysa a taková krysa, že s nima jezdit nebude. V tý chvíli se mi nahrnula krev do hlavy a já dal tomu mluvčímu pěsti do držky. Vystříkla mu červená. Kluci se na mě vrhli. Bylo jich vosum. Já byl tenkrát moc bit.

S tou partou sem už vícekrát nejel. Voni měli takový divný mínění vo tom, kdo je krysa.

Aničce Šmejkalové, t. č. v san. na Prosečnici, brzkého uzdravení a vrácení opět mezi nás, upřímně přeje za kamarády a kamarádky
Zanda. -jefo-

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL
OD VESELÝHO

Praha - Jámá

Géza Včelička odejel 4. t. m. se známým falešným hráčem na kytaru Arthurem Rousem do Habeše. Tropické helmice a pruty na ryby dodávala jim firma Hydiko. Cestovní stipendium Jiří Stříbrný.

Voláme našim drahým odvážlivcům srdečně třikrát denně čerstvé pečivo.

Něco taky-trampského.

V sobotu (28.-VI.) byl jsem svědkem této události: Kolem táboráku sedělo asi 50 osob, když tu pojednou začaly řvát do tiché noci: „Ať žije náš nový šerif Rafandy pan doktor X. Y.“ — Přiznávám se, že jsem to byl já s Melichem, kteří jsme protestovali hulákáním: „Ať žije náš nový šerif Rafandy pan vrchní oficiál Doudleba!“ Rafandané však znovu provolávali no-

vým šerifem pana doktora. My volali zase: „Ať žije náš nový šerif Rafandy pan komerční rada Šourek!“ Šerifem však přece jen zůstal „pan doktor“ X. Y. —

Ahoj, trampové?!

M rož
z osady „Gumarad“.

HOŠOVÉ, CO BY SQUAW.

Kdo chtěl by na tejdén čundrat se mnou po Šumavěnce. Celtu s sebou, anšto ji nemám. Polovice červonce.

Bludnej Joe.

Nové osadě stanařů z Prahy I., která ohlásila název: „Red-River“, jak oznamuje v 18. čís. časopisu „Tramp“, dáváme na vědomí, že rozšířená osada „Red-Rever“ (chaty a sruby), existuje v „Proudech“ již 3 roky!

Osadníci z Red-Riveru.

Malý oznamovatel.

Koupím canoe, případně starší, však zachovalé. Nabídky pod znač.: „Levně č. 33“ do adm. t. l.

Najmu chatu na srpen u vody a lesa. Cenu a podmínky pod znač.: „Srpen“ do adm. t. l.

+ EI-RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy měsíčně** za Kč 24.- a 65.-, pro zastaralé poruchy Kč 120.-

Louisa Roudenská,
dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubešky.
PRANA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Peške:

- Heleď znáš tudletu Pohádku máje?

- Di do háje. Copak May psal náký pohádky, ty inteligente!

Je-ka.

- Člověče, tak už na vás čumím půl hodiny, jak listujete v telefonní knize. Jaký číslo vlastně hledáte?
- Ludolfovo, prosím

Lord

- Čapoune, máš čas?

- No jéje.

- Tak mi ho ukaž!

- Pane financ, támle ten pán neplatil clo!

- A proneš něco na hranicích?

- Proneš!

- A co?

- Několik sprostých slov.

Lord

- Pane padour, že nevíte, proč stojí čáp na jedné noze?

- To nevím, hnusný trampe.

- Protože kdyby ji zvedl, tak by upadl, voni chytřej.

Čapoun.

- Co se tady flákáš?

- Mlč ty vole. Mě doktor nařídil, abych se zabíjval nákým sportem; tak já tady vrhám — stín...!

Lord

- Achich ouvej!

- Co řvete, pane turisto?

- Já si zlomil levou nohu!

- Tak sou rád, že nejsou stonožka a nezlomili si jich padesát.

ivo

- Kam se ženeš s tou sekerou?

- Du sekati dobrotu.

Otta B.

- Proč si tak votrávenej?

- Ale představ si: ráno potkám jeptišku, v poledne funus, odpoledne sem přejel auťákem jednoho policajta — to budu mít večer sichr smůlu.

Hoban